

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 325/2018-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. septembra 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom Mgr. Jurajom Bugalom, Advokátska kancelária Bugala – Ďurček, s. r. o., Miletičova 5B, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 26 Cb 156/2016 z 20. marca 2018 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. septembra 2018 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej

len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 26 Cb 156/2016 z 20. marca 2018 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“).

2. Sťažovateľ po rozsiahlom opise skutkových okolností prípadu v sťažnosti uviedol, že nesúhlasí s napadnutým rozhodnutím okresného súdu, ktorým bolo odmietnutá sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu z 19. októbra 2017 o zastavení konania o určenie neplatnosti uznesení valného zhromaždenia spoločnosti „TRIF, s. r. o.“.

3. Dôvodom zastavenia bolo nezaplatenie súdneho poplatku v súdom stanovenej lehote. S týmto uznesením okresného súdu sťažovateľ nesúhlasil (podal proti nemu sťažnosť, pozn.), pretože bolo podľa neho vydané bez zákonného podkladu a v rozpore so „zákonom o súdnych poplatkoch“, resp. „so zásadou neprípustnosti retroaktivity a takisto so zásadou legitímnych očakávaní“.

4. Na základe uvedeného sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd vyslovil porušenie označených práv napadnutým rozhodnutím, zrušil napadnuté rozhodnutie a vrátil veci okresnému súdu na ďalšie konanie a priznal mu náhradu trov konania.

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti

navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. Podľa § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde k návrhu na začatie konania sa musí pripojiť splnomocnenie na zastupovanie navrhovateľa advokátom..., ak tento zákon neustanovuje inak. V splnomocnení sa musí výslovne uviesť, že sa udeľuje na zastupovanie pred ústavným súdom.

8. Ústavný súd konštatuje, že k sťažnosti je pripojené generálne splnomocnenie na zastupovanie sťažovateľa Advokátskou kanceláriou Bugala – Ďurček, s. r. o., zastúpenou Mgr. Jurajom Bugalom, advokátom a konateľom, udelené 20. augusta 2018, ktorým bola uvedená advokátska kancelária splnomocnená „na zastupovanie vo všetkých právnych veciach súvisiacich s vymáhaním pohľadávok...“, ako aj „v konkurzných konaniach, konkurzoch, konaniach o povolení reštrukturalizácie...“

Toto splnomocnenie splnomocniteľ udeľuje i v rozsahu práv a povinností podľa Občianskeho súdneho poriadku...“.

9. Na uvedenom splnomocnení však nie je označená žiadna skutočnosť, ktorá by bližšie konkretizovala konanie, resp. namietané rozhodnutie, ktorým malo dôjsť k porušeniu práv sťažovateľa pred všeobecným súdom, a súčasne absentuje v ňom predovšetkým jeho výslovne udelenie právnomu zástupcovi na zastupovanie v konaní pred ústavným súdom. Ústavný súd v zhode so svojou skoršou judikatúrou považuje za potrebné zdôrazniť, že zmyslom inštitútu splnomocnenia je, že sa udeľuje inej osobe v rozsahu vymedzenom splnomocniteľom, pričom splnomocniteľ uvedeným úkonom dáva tretím osobám najavo, v akom rozsahu ho splnomocnená osoba zastupuje (napr. I. ÚS 345/2017).

10. Uvedený nedostatok ústavný súd považoval za absenciu explicitnej zákonnej požiadavky riadneho splnomocnenia v konaní pred ústavným súdom, ktoré vyžaduje dikcia § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde, pričom tento nedostatok nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (napr. IV. ÚS 77/08, I. ÚS 368/2010, III. ÚS 357/2010, II. ÚS 309/2010, I. ÚS 162/2010, IV. ÚS 234/2010, III. ÚS 206/2010, IV. ÚS 159/2010, IV. ÚS 213/2010, IV. ÚS 134/2010). V tejto súvislosti ústavný súd už vo svojom uznesení sp. zn. II. ÚS 117/05 z 11. mája 2005 uviedol: „Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom“. Aj v tomto ohľade naďalej zostáva v platnosti zásada „*vigilantibus iura scripta sunt*“, t. j. bdelym patrí právo, a to o to zvlášť, ak ide o osoby práva znalé (napr. advokáta).

11. Nad rámec ústavný súd k tomu poukazuje na to, že spomínaná advokátska kancelária a jej advokáti boli ústavným súdom už navyše viackrát upozornení na iné nedostatky v zákonom predpísaných náležitostiach v sťažnostiach pri zastupovaní iných sťažovateľov, keď ich sťažnosti boli predtým odmietnuté taktiež pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí (napr. I. ÚS 645/2017, I. ÚS 199/2016, I. ÚS 216/2014, I. ÚS 699/2014 a podobne).

12. Ústavný súd tak konštatuje, že sťažnosť vykazuje také nedostatky náležitostí predpísaných zákonom, že nie je možné preskúmať splnenie hoci len procesných podmienok konania pred ústavným súdom, a preto ju z uvedeného dôvodu odmietol už pri jej predbežnom prerokovaní (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. septembra 2018